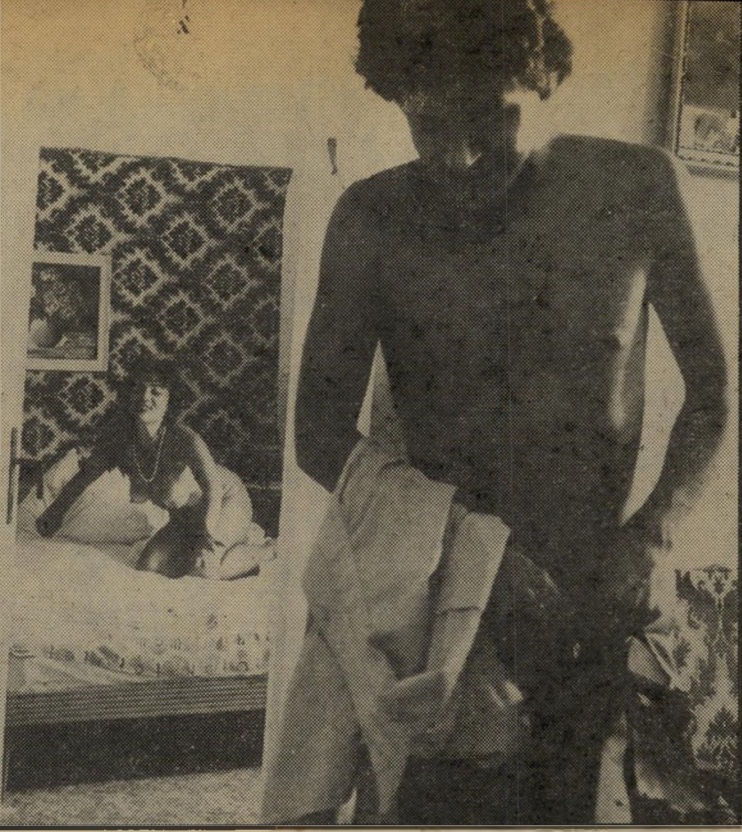
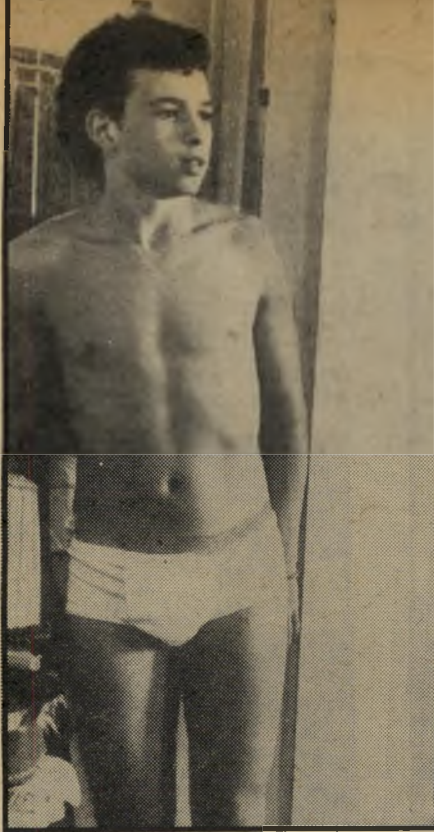

מה קרה לבועז (צ'ארלי) וחצי, סנוקר, לופו בניו יורק) דוידזון, שלא קרה לו עד היום?

"סוף סוף, עשית משהו שאינו סרט בור רעקאס' — אמרו רבים, ומישהו הוסיף: למה הישראלים עדיין לא עיכלו את הר עובדה שכדי לעשות סרט כלל-אנושי צריך לעשות, קודם כל, משהו אישי ופרטי ביותר, לוקאלי, כן ואמיתי"

כמו אסקימו לימון, אבל בועז, שהיה נרגש מן התגובות החמות שלאחר הבכור רה, השיב מילה-מה-שערה: "בסך-הכל, כולם טועים. לעשות סרט אישי זה גורא פשוט, לעשות סרט בורעקאס זה גורא קשה. וכשאני אומר בורעקאס אינני מתכוון לשלילה, כי-אם דווקא לחיוב, כן, כן, משחור דברים שקרו לך באמת, אתה לעשות סרט בורעקאס פירושו לקחת הווה מסויים, ולהוסיף לו גוונים והדגשים מיר-חדים העשויים לרתק ולהנות את הקהל. וזה, לדעתי, הרבה יותר מסובך.

"אמת, לא היכיתי ולא ציפיתי לתוצאות מדהימות שכאלה", מנסה דוידזון, הבמאי בן ה-33, להביט במראת ההצלחה. "כשי התחיל השוק הבינלאומי לסירטי עליה

אצל גברת סטלה

במבוכה, כשסטלה (אופליה שטרלה) מדרבנת את הבתולים הצעיר

ריס להזדרז. הצעירים היו במבוכה אמיתית בשעת הצילומים. אחד אמר: "אני הולך לאונן קודם, שלא יהיו בעיות". אחר הוסיף: "אני מוכן לעשות הכל, אבל רק בתחתונים!"

מפולין. על הכיתה שלי, על החברה הי ראשונה שלי ועל הסביבה החברתית ש-הקיפה אותי בגיל ההתבגרות שלי. כל דמות ודמות בו מעוגנת היטב בזיכרוני חי, ואני יכול לשמוע בדימויני כיצד אמא שלי היתה מתבטאת. נעים מאד לש-מוע מאנשים שהסיפור דיבר אליהם כאילו זו היתה אמא שלהם, או האהבה הרא-שונה שלהם."

צריך לאהוב. דוידזון טוען שמבקריו הקולנוע, עם הצלפותיהם המוגזמות בבור רעקאס, רק הקטינו את הפרופיל של הי קולנוע הישראלי, הזיקו להתפתחותו ו-עירערו את אמון הקהל ביוצרים הישר-אליים. ואלה, הקהל, הצביעו ברגליים והדי-רו אותן מכל סרט שהוטבעה עליו החות-מת: סרט ישראלי, "מישהו ריאיון אותי על הסרט הזה", הוא מספר, "ואני אמרתי לו: 'ובכן, זה הבורעקאס האחרון שלי.'"

ומוסיף: "אנשים צריכים להבין דבר אחד. היוצרים זקוקים להמון אהבה. למבקריו הקולנוע אין סבלנות, הם לא רוצים להש-קיע ביוצר הישראלי לטווח ארוך. אם יאהבו אותנו, זה יעזור לנו. צריך לזכור דבר אחד: כשאתה יוצר יצירת-אמנות, אנ-ה עובר צירי-לידה אימים ונוראים. אתה סובל כאבים ממושכים, ובלבד ליצור ולהמשיך ליצור. אם ימשיכו להצליח בנו באכזריות שכזו, יהפוך היצור הגוסס הי נקרא היום, הסרט הישראלי שממה טר-טאלית, מנות מחלצת."

עידן הקונפסציות. בועז דוידזון נולד לפני 33 שנים ברחוב מאפו פינת בן-יהודה בתל-אביב. הוריו היו עולים חדשים צעירים ופולנים מאד, על כל הי משתמע מכך. "כשבא לביתנו חבר שלי ממוצא ספרדי", הוא נזכר, "הייתי נכנס למצב של מתח. ואינני היחידי כך מסתבר מתגובות שבאו אחרי אסקימו לימון, כמו: 'נכון, הכרתי גם כמה עיראקים נחמדים...' אחרי שסיים את בית-הספר היסודי תל-נוודווי הלך, כמעט כמו כולם, לגימ-נסיה הרצליה. ציפיותיו מן הצבא היו להיות כתב צבאי, שכן כל ימיו כתב שירים והזורים כתבות למעריב לנוער.

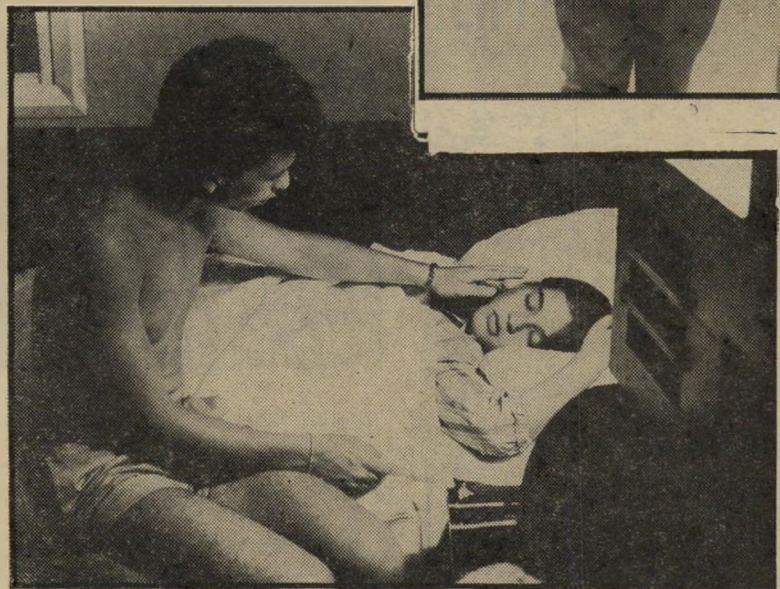
אבל בלישכת-הגיוס החליטו, שבמקום כתב צבאי יהיה טכנאי-מטוסים. כל הי עניין התברר כטעות, כי ימיו בחיל-האוויר לא ארכו. אבל הצבא, "עבר עליו", ואחרי השיחרור מצא עצמו עוור-במה בתיאטרון הקאמרי אחרי כמה עונות שם באו שלוש שנים מהנות ומלאות סיפוק בבית-הספר לקולנוע בלונדון.

בועז דוידזון חזר עם תעודה, ועם הר-בה מרץ. "בואו נתעד את ההווה", אמר או לידיו ב"כנופיה": צבי שיטל, אורי זוהר, אריק איינשטיין ושלום חנוך.

כך נולד שבלול (שעד היום ראוהו כ-70,000 צופים בירשאל), אך מששמע את שיחתם של שני אנשים בחדר-ההנחיות, אחרי שראו את הסרט, שהתנהלה בערך בנוסח: "מי שעשה את הסרט הזה —

קררים בקבוקי-סס על חצי-בלוק קרה. "כשגמרתי את לימודי הקולנוע שלי באנגליה, אמרתי לכולם: אני רוצה לע-שות סרטים כמו הצ'כים, כמו מילוש פורמן", אומר בועז. "אבל אחר-כך, כש-השבתי לעומק, אמרתי לעצמי: רגע, רגע, מה פתאום לעשות סרטים כמו הצ'כים? ההייתי מעודי בפראג? האם גדלתי כ-צ'כיה? מה פתאום? אני מישראל. נו-לדתי בישראל, אז למה לא לעשות סרטי בורעקאס? סרטים מקומיים בלי יומ-רות? הרי יש כל-כך הרבה ז'אנרים ב-קולנוע — מדוע לא לעשות סירטי בורע-קאס? אומרים שסירטי בורעקאס הם סר-טים של ציניקאים בעלי מירשם להצלחה ברוק מראש.

"ואני אומר: לא! עובדה שיש סירטי בורעקאס רבים שלא הצליחו בקופה. למ-רות שאני, אישית, חושב שבורעקאס זה מחמאה לאותם הסרטים המשקפים נאמנה את מה שכל אחד ואחד שומע בשוק — את הפולקלור ואת העגה, את מיגוון הי-עדות ואת החוכמות היום-יומיות האופיי-

מחלת-הימין הראשונה

והאהבה הראשונה: למעלה בנין (יפ-תח קצור), מומו (יונתן סגל) ויווליה (צחי נוי). נתקלים לראשונה בחייהם בתופעת הגירור, לאחר שקיבלו מנדבושקעס מיצאנית-מיקצועית. בתמונה למטה: בנין מרגיע את נילי (ענת עצמון), ומבטיח: "הכל יהיה בסידור", אחרי שנילי ניכנסת להריון (מחברו הטוב מומו) ועוברת הפלה.

ומקובל כל-כך לקחת את הגלולה באופן סדיר ובלו מירשם של רופא; בימים ההם לא חזרו אל הרוקנרול כדי להחיותה אלא, חגו את הולדתה, כשבאמבטיה מת-

ולסירטי פעולה, במילאנו, איש לא שם לבו אל אסקימו לימון. אך טיבעי הוא שמתוך שלל רב המגיע ליריד ענקי זה, ירוצו כולם לראות מה חדש אצל האמרי-קאים, ואף לא אחד יתעניין במיוחד באיזה סרט קטן שהגיע ממדינה קטנטנת ש-מעולם לא נחשבה מעצמה קולנועית. ולפ-תע פתאום, אחרי כמה ימים, מופיע הי הוליווד ריפורטר (עיתון-קולנוע מיקצור עי), ומכריז על הסרט שלי כעל תגלית המאורע. כולם רצים לראות ובאים אלי, מפצים, מפיקים ואפילו סדרנים כדי לספר לי, בהתרגשות: שמע, זה בדיוק מה שקרה לי בזמנו!"

אסקימו והרעיונים. ובכל-זאת, אחרי קטיף של מהמאות באיטליה ובצרפת, רי מכירה נאה מאד — לפי עדותו של דויד-זון — לארצות שונות בעולם (ביניהן לי-ספרד — בפעם הראשונה בתולדות מכי-רות הסרטים הישראליים) — המיבחן הי-אמיתי נועד לבית. רק בישראל יוכלו בני ה-35 של היום לשפוט, אם אכן כך היו בשנות הטיפש-שערה שלהם.

באותם הימים הציג עדיין קולנוע שד-רות, לנוער שחיקה את אלווים פרסלי ופול אנקה, סרטים בהתפלחות ועם אס-קימו, גרעינים בגביע מאולתר מנייר-עיתון או גלידה שניצבעים. באותם הי-ימים, דאגתה הגדולה ביותר של אמא היתה שמת יבא לה בנה הביתה איזו פרנקיניע (הסמים עדיין לא ניראו באר-ץ). באותם הימים עייין לא היה קל